

Wij gedenken Guido Deraeck

(1942-2023)

Wij vernamen het overlijden op 1 mei na een slepende ziekte van Guido Deraeck, die de laatste jaren heel wat gewaardeerde bijdragen schreef voor *Oikos*. Hij nam contact op met de redactie in januari 2019 met de vraag of hij op regelmatige basis beschouwingen en boekrecensies mocht leveren over onderwerpen als diversiteit, stedelijkheid, de samenleving, en hun relatie met ecologie. Datzelfde jaar leverde hij al tekst aan voor elk nummer (*Oikos* 89 tot 92). Het begon met *De stad van de toekomst* over Richard Sennets *Stadsleven*, gevolgd door beschouwingen over Europa en zijn vluchtelingen, over de Europese verkiezingen, en over volksraden, burgerparticipatie en taks op rijkdom. Daarna volgden nog heel wat boekbesprekingen. We wisten al dat zijn bijdrage aan het vorige nummer (105), *Stappen langs de laatste bossen aan de noordelijkste boomgrens. Of: de toekomst van onze planeet*, zijn laatste zou zijn.

Oud-collega Trui Schellens getuigt over hem: 'Ik heb Guido gekend als collega aan de Sociale Hogeschool van Heverlee. In de jaren '90 kregen we samen de opdracht om de opleiding Sociaal Werk

onder de loep te nemen in het licht van de uitdagingen van de 'multiculturele samenleving'. Migranten waren toen een belangrijk thema geworden in de verkiezingen, het Vlaams Blok (voorganger van het Vlaams Belang) brak door en de politieke wereld reageerde met de oprichting van het Koninklijk Commissariaat voor het Migrantenbeleid. Een meer samenhangend beleid inzake migratie, culturele diversiteit, islam, integratie en dergelijke thema's, leek op gang te komen. Wat moesten aankomende sociaal werkers leren om in deze context aan de slag te gaan en op een kritische manier mee te werken aan een rechtvaardig beleid? En, van meet af aan een belangrijk uitgangspunt van Guido: hoe kon de opleiding zelf meer divers worden, met een meer diverse instroom van studenten en een betere doorstroom van studenten uit kansengroepen?

Guido was goed geplaatst om deze vragen aan te pakken, en een gedroomde collega om hier rond mee samen te werken. Hij was toen al een gewaardeerde docent onder meer in de afdeling Sociaal-Cultureel Werk van het Centrum voor Volwassenenonderwijs van de Sociale Hogeschool, waar hij mee pionierde in de vorming van cursisten

met een migratieachtergrond. Voor velen van hen heeft Guido echt iets betekend. Zij kwamen later terecht in het onderwijs, in de vakbonden en in tal van sociaal-culturele organisaties. Guido had criminologie en sociale agogiek gestudeerd en een doctoraat gemaakt in de sociale wetenschappen (Tilburg University) en in de criminologie (VUB), maar hij had ook les gegeven in het technisch en beroepsonderwijs in Brussel. Gelijke onderwijskansen lagen hem nauw aan het hart. Hij heeft zich daar zijn hele loopbaan lang met woord én daad voor ingezet. Met de pen in talloze publicaties, gaande van boeken over interculturele communicatie tot vrije tribunes in kranten en tijdschriften. En met-terdaad in drukkingsgroepen en overlegorganen. Zo was hij onder meer voorzitter van het Lokaal Overlegplatform voor het basisonderwijs in Brussel, een actieve voorzitter, die het terrein kende, politici aan hun mouw trok en het gelijkemansbeleid verdedigde in de media.

Interactie en dialoog stonden centraal in zijn visie op de multiculturele samenleving, en dat bracht hij ook in de praktijk. Guido heeft er zeker toe bijgedragen dat mensen met een migratieachtergrond voor zichzelf zijn gaan spreken en in tal van organisaties het beleid zelf mee vorm zijn gaan geven. Maar ook rond andere thema's zat hij niet stil, getuige zijn bijdragen aan *Oikos*. Het typeert Guido dat hij ook tijdens de ziekte, die hem uiteindelijk geveld heeft, zijn blik op de wereld bleef richten, en thema's besprak die bepalend zijn voor het leven en welzijn van de volgende generaties.'

De hele *Oikos*-redactie wil hierbij hulde brengen aan het werk van Guido en betuigt haar oprechte deelneming aan zijn familie en vrienden.